

27 – Maandag 13 Mei 2019

En zo is er weer een nieuwe week begonnen. Een week waarin er een hoop duidelijk zal worden. Ik maak me niet druk. Wat het ook zal zijn, het is nu éénmaal zo. Het is in ieder geval niet zo dat jullie morgen al aan de koffie en cake zitten.

Gisteren was een dagje vol bezoek. Eerst kwamen Demi, Edin en Eliyana. Daarna kwamen Sharon, Casey en mijn ouders. Ik was zo blij om Casey weer te zien, en gelukkig had zij dat ook. We hebben weer even lekker samen gekroeld en als het goed is komt ze vandaag weer. Daarna kwamen Joey, Manon en Fallon nog even langs. Het was dus een gezellig druk dagje.

Zelf ben ik benieuwd hoe lang ik nog zal moeten blijven. Op het moment heb ik nog verzorging nodig, dus kan ik hier nog niet weg. Vooraf hield ik rekening met enkele weken, maar ik voel me nu zo goed dat ik denk dat dit niet lang zal gaan duren.

De nieuwe tong hebben ze uit mijn bovenbeen gehaald. Het gaat dan om huid, een spier en een bloedvat. Gisteren ging het verband eraf. Er zit een snee van net boven mijn knie tot aan mijn lies (en mijn tong is echt niet langer geworden hoor!) Ik heb er gelukkig geen last meer van. Eigenlijk heb ik nergens last van. Het is heel irritant dat ik niet kan praten, dat wel. Er komt meer geluid uit als ik vooraf gedacht had, maar het niet snel op iets kunnen reageren stoort me het meeste.

Vannacht heb ik lekker geslapen. Ik ben maar één keer wakker gemaakt en daarbuiten heb ik lekker doorgeslapen tot zes uur.

Ik kan me niet voorstellen dat mijn tong er ooit nog “normaal” uit gaat zien. Ik heb nu een dikke lap vlees in mijn mond en een klein stukje oude tong aan de zijkant. Volgens de artsen gaat dit nog slinken. Zij zullen het wel weten maar ik denk er het mijne van. Wat ik wel weet, is dat Lassie een concurrent van zijn lijstje kan halen.

Ook Jeroen kwam vanmorgen nog even binnen. Hij was beneden bij de receptie

geweest om de post af te geven, maar die stuurden hem door naar mijn kamer omdat het zoveel was. Nou het was een aardige berg en voordat ik op de helft was, had ik al zes keer in mijn broek gepist....

Terwijl ik mijn post aan het lezen was, kwam er een team van artsen binnen voor de controles.

Staan ze daar met het hele team. Berg kaarten op tafel. "Zo, jij hebt veel vrienden. Ach valt best mee zo'n 40/45....."

Niemand snapte 'm, op 1 na. Die had "You'll never walk alone" op zijn arm staan. Hij stapte naar achter en liet zn arm zien. Ik liet de zaalarts één van de vele kaarten lezen. Met een rood gezicht las ze de tekst aan de rest van het team voor.

Ik hou d'r van.....

De logopediste kwam ook nog even langs. Ook zij stond te kijken van hoe ik er al op sta. Als het zo blijft gaan dan hebben ze na overleg met de artsen besloten om vrijdag met het slikken te beginnen. Dat zal eerst met kleine slokjes water zijn, maar zodra ze de deur uit is trek ik natuurlijk gelijk een sprintje naar de koffiemachine.

Ook Cees kwam nog even langs. Nadat hij bij was gekomen van het lachen omdat ik er alweer zo vrolijk bijzat, vertelde hij de stand van zaken. Hij heeft het ruim verwijderd, maar in de lymfebanen van mijn tong zitten nog kankercellen. Hij kon deze niet verwijderen. Dit wil niet zeggen dat het nu over en uit is. Mijn lichaam schijnt heel hard tegen die cellen te knokken en de kans is aanwezig dat mijn lichaam dit zelf op gaat lossen. Ik ben er zelf van overtuigd dat dit gaat lukken. Als het herstel zo blijft gaan dan mag ik van Cees aan het einde van de week al naar huis. Ondanks het feit dat de kanker dus niet helemaal weg is, gaat het wel heel goed. Die paar kankercelletjes, die kanker ik er zelf wel uit.....

